

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobkyně: I. W., narozena X,
bytem X,
jednající prostřednictvím opatrovnice I. W., narozené X,
zastoupena Mgr. Jiřím Stránským, advokátem,
sídlem Dopraváků 723/1, 184 00 Praha 8,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 4. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 4. 2020, č. j. X, kterým byly zamítnuty její námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2020, č. j. X, jímž žalovaná zamítla žádost žalobkyně o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění. Žalobkyně současně v žalobě požadovala, aby soud zrušil i zmíněné rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2020 a uložil žalované uhradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná v něm vůbec či pouze nedostatečně vypořádala její námitky. Poznamenala, že ačkoli podkladem znaleckého posudku MUDr. D. ze dne 14. 8. 2019 i posudku žalované byla totožná zpráva Mgr. H. ze dne 13. 5. 2019 (*jedná se o zprávu ze dne 2. 5. 2019, sepsanou dne 13. 5. 2019, pozn. soudu*), závěry obou jsou rozporné. Podle žalobkyně nerespektovala žalovaná „zásadu speciality odbornosti“ upravenou v § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť rozpory obou posudků neodstranila, znalce nevyzvala k vysvětlení jeho závěrů a za podklad pro rozhodnutí si vybrala pouze posudek vlastní. Takový postup podle žalobkyně považuje Ústavní soud za zakázanou libovůli. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 29/2009 a sp. zn. 7 Afs 50/2010 a Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 139/1994 uvedla, že správní orgán je povinen vypořádat se v řízení se vším, co vyšlo najevo. Žalovaná se však k této argumentaci nijak nevyjádřila a odvolací námitku nevypořádala.
3. Podle žalobkyně se žalovaná nezabývala její námitkou, že podle ustálené soudní judikatury by datum vzniku invalidity mělo být stanoveno ke dni, v němž u pojištěnce došlo ke vzniku zdravotního postižení způsobujícího dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Zdůraznila, že vznik invalidity je objektivně existujícím stavem, který nelze stanovit na základě nahodilých skutečností, jako je počátek hospitalizace, datum lékařského vyšetření, datum podání žádosti o invalidní důchod, datum skončení výplaty nemocenského, jestliže podle zdravotních změn a vyšetření je možno spolehlivě usoudit, ke kterému datu invalidita skutečně vznikla. Žalobkyně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp. zn. 6 Ads 61/2012, 4 Ads 118/2010, 3 Ads 6/2004, 4 Ads 32/2004 a 4 Ads 61/2006) uvedla, že pokud nelze datum vzniku invalidity stanovit alespoň s vysokou pravděpodobností, např. vznikla-li invalidita postupně, je potřeba tuto skutečnost zdůvodnit a uvést den, kdy již byla existence invalidity nepochybná. V případě žalobkyně byl vznik invalidity stanoven nahodile k datu psychologického vyšetření, přičemž toto datum neodráží její zdravotní stav ani se neshoduje s datem uplatnění nároku.
4. Žalobkyně připomněla, že diagnóza mentální retardace je vrozená nebo získaná v raném věku a není možné ji získat později. Konstatovala, že znalec ve znaleckém posudku vypracovaném pro účely řízení o omezení svéprávnosti shledal, že žalobkyně trpí vrozenou mentální retardací. Žalovaná se však s touto námitkou nijak nevypořádala, pouze ji konstatovala. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 99/2011 a 9 As 309/2016 žalobkyně spatřovala v nedostatečném vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, která by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
5. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť je v něm chybně uvedeno, že období kolem roku 2000 a 2001, od kdy by bylo možné hodnotit případnou invaliditu, není dokladováno jediným odborným vyšetřením. K tomu žalobkyně uvedla, že před odletem do USA podstoupila řadu vyšetření, jež se zmiňovala o lehké až středně těžké mentální retardaci. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a byla podkladem pro rozhodnutí Okresního úřadu Chomutov, kterým byl žalobkyni v roce 2000 přiznán průkaz ZTP/P. Žalovaná podle žalobkyně pouze účelově konstatovala, že zpráva od K. M. MD ze dne 17. 5. 2019 není medicínsky validní, ačkoli ji sama uvedla v seznamu podkladů v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně upozornila, že tato původní anglicky psaná zpráva je výpisem z lékařských záznamů vypracovaným způsobem obvyklým pro místo, kde vznikla, a jejím účelem bylo zejména podat praktickému lékaři v České republice stručnou zprávu o aktuálním zdravotním stavu žalobkyně, stanovené medikaci apod., nikoli suplovat posudek za celou dobu pobytu žalobkyně v USA. Vytýkanou absenci psychologických vyšetření z období pobytu v USA žalobkyně označila za zástupnou výtku, která je vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu a diagnóze zcela irelevantní. Trvala na tom, že trpí středně těžkou mentální retardací, tedy vrozenou a léčbou neovlivnitelnou vadou, u níž není potřeba v průběhu let dělat další vyšetření a která nemění své parametry; dobrou péčí lze zamezit pouze dalším přidruženým duševním poruchám. Dodala, že Okresní úřad Chomutov její postižení dostatečně zmapoval a popsal již v roce 2000 a vyšetření z poslední doby pouze rozsah postižení potvrdila.

6. Žalovaná v napadeném rozhodnutí podle žalobkyně neuvedla řádně faktické skutečnosti a chybně označila školu, kterou žalobkyně navštěvovala, čímž ji poškodila. Žalobkyně nedocházela do Pomocné školy v Chomutově, ale navštěvovala Speciální školu Chomutov, kde plní povinnou školní docházku žáci s mentálním postižením, žáci s kombinovanými vadami, autisté a smyslově postižení žáci. Povinnou školní docházku žalobkyně zakončila v patnácti letech absolvováním šesté třídy uvedené školy. Konstatování žalované v napadeném rozhodnutí o studiu žalobkyně tato označila za nevyvážené a bagatelizující obtížnost vzdělávacího procesu u osoby trpící středně těžkou mentální retardací. Žalobkyně se vymezila proti závěru žalované, že byla dlouhodobě schopna, byť s určitými omezeními, plnit základní školní docházku, neboť středně těžkou mentální retardací nelze nazývat „určitým omezením“. Žalobkyně zdůraznila, že v cizojazyčném prostředí navštěvovala třídu pro postižené osoby, a to navíc až po šesti letech pobytu v USA.
7. Žalobkyně byla přesvědčena, že má nárok na invalidní důchod v mimořádných případech podle § 42 zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná při posouzení žádosti žalobkyně vycházela z chybně stanoveného data vzniku invalidity žalobkyně posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) v Mostě (2. 5. 2019). Podle žalobkyně je chybným postupem žalované, pokud bez dalšího odůvodnění označí vznik invalidity náhodným datem. Žalobkyně dále citovala § 5 písm. a) bod 1 a § 108 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) a § 2, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření předdeslala, že k tomu, aby si za podklad svého rozhodnutí vybrala svůj posudek, je vázána zákonem. Vysvětlila, že posudkový lékař prostudoval podklady shromážděné v řízení o námitkách, z nichž plyne, že žalobkyně do roku 2000 navštěvovala Speciální školu v Chomutově, v letech 2000 až 2019 žila s matkou v USA, kde dva roky chodila do speciální školy pod záštitou Glenclyff High School; v dětství se léčila s epilepsií. Z neurologického vyšetření ze dne 29. 6. 2000 žalovaná upozornila na závěr, že jde o středně těžkou mentální retardaci, cyklonickou epilepsii, suspektně degenerativní onemocnění. Dále uvedla, že z pobytu žalobkyně v USA není doložena věrohodná dokumentace, a podotkla, že ze zprávy Siloam ze dne 17. 5. 2018 vyplývá, že žalobkyně byla v jejich péči od roku 2012, v anamnéze jsou údaje o opožděném vývoji neznámé etiologie a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

instabilitě nálad. Z této zprávy rovněž vyplývá, že žalobkyně byla schopna provádět mnoho ze svých každodenních činností sama a vyžadovala by neuropsychiatrické vyšetření a zařazení do třídy zaměřené na běžné každodenní činnosti v budoucnu. Žalovaná dále shrnula závěry posudkového lékaře.

9. K námitce žalobkyně, že má nárok na invalidní důchod v mimořádných případech podle § 42 zákona o důchodovém pojištění, žalovaná uvedla, že podle posudků a odborných nálezů se žalobkyně před odchodem z České republiky kontinuálně vzdělávala. Její školní docházku popsala Mgr. H. ve svém zjištění. Žalobkyně navštěvovala speciální třídu, po změně pobytu rodiny nastoupila do Základní školy v Jirkově a nakonec do Speciální školy v Chomutově, kde byla spokojená a dokončila školní docházku. Žalovaná odkázala na doložené školní vysvědčení, podle něhož byla žalobkyně způsobilá postoupit do dalšího ročníku. Žalobkyně následně odletěla s matkou do USA, kde navštěvovala 2 roky speciální školu. Žalovaná z uvedeného dovodila, že žalobkyně byla dlouhodobě schopna, byť s určitými omezeními, navštěvovat základní školní docházku a dva roky dokonce školu v cizojazyčném prostředí. Žalovaná dále s odkazem na právní úpravu uvedla, že věk žalobkyně činil ke dni vzniku invalidity 33 let. Jak vyplývá z podkladové dokumentace, nezískala žádnou dobu pojištění podle českých právních předpisů, nestudovala v České republice střední nebo vysokou školu a nebyla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání vedené Úřadem práce České republiky. Americký nositel pojištění ve sdělení doručeném dne 30. 12. 2019 uvedl, že žalobkyně nezískala žádnou dobu pojištění ani podle amerických právních předpisů. Požadavek na dobu pojištění podle § 40 zákona o důchodovém pojištění nebyl splněn, a proto nemohl být invalidní důchod podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění přiznán. Žalovaná uzavřela, že z obsahu žaloby jednoznačně vyplývá, že žalobkyně nesouhlasí s medicínským posouzením svého zdravotního stavu. Proto navrhla soudu provedení důkazu posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

Další podání žalobkyně

10. Podáním ze dne 11. 4. 2021 žalobkyně reagovala na vyjádření žalované a na doplňující posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise v Ústí nad Labem“) ze dne 8. 3. 2021. Konstatovala, že v žalobě upozornila na rozpory mezi posudkem zpracovaným soudním znalcem pro potřeby řízení ve věci omezení svéprávnosti a posudkem vypracovaným posudkovým lékařem, které žalovaná neodstranila. Zdůraznila, že žalovaná nevypořádala její námitku, že jí byl v jiném řízení přiznán průkaz ZTP/P na základě vyšetření, které má žalovaná k dispozici, a přesto vytrvale opakuje, že období kolem let 2000 a 2001 není dokladováno jediným odborným vyšetřením. Žalovaná své závěry podle žalobkyně staví na bagatelizaci jejího zdravotního stavu a mentálního intelektu, což je patrné zejména z tvrzení, že se žalobkyně kontinuálně vzdělávala. Žalovaná odmítla přijmout vysvětlení, že žalobkyně docházela do Speciální školy v Chomutově, která je v souladu s § 16 odst. 9 školského zákona (*myšlen patrně zákon č. 561/2004 Sb., který však nabyl účinnosti až poté, kdy žalobkyně školní docházku ukončila, pozn. soudu*) určena výhradně pro žáky s mentálním, tělesným, zrakovým nebo sluchovým postižením, závažnými vadami řeči, závažnými vývojovými poruchami učení, závažnými vývojovými poruchami chování, souběžným postižením více vadami nebo autismem a zajišťuje vzdělávání způsobem přiměřeným jejich postižení. Zároveň žalobkyně upozornila, že do tohoto zařízení lze umístit dítě pouze na základě žádosti zákonného zástupce a doporučení školského poradenského zařízení. Celé, podle žalované „kontinuální“, šestileté vzdělávání žalobkyně bylo směřováno k tomu, aby si osvojila alespoň úplné základy, které se v běžné škole naučí žák prvního ročníku během prvního pololetí. Navíc je součástí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správného spisu informace, že žalobkyně i ve speciální škole ve třetí třídě neprospěla z matematiky. Žalobkyně konstatovala, že nesouhlasí s posudkem žalované, který vznikl způsobem selektivního výběru informací, použitím pouze pro žalovanou vhodných či výhodných informací, překroucením informací, bagatelizací a samozřejmě ignorováním důkazů, podkladů a informací, které nebyly pro požadovaný závěr posudku vhodné. Důkazem tohoto přístupu žalované je podle názoru žalobkyně i požadavek na předkládání dalších zpráv z dřívější doby, a to i přesto, že žalovaná tyto zprávy k dispozici měla a soudu předložila. Žalobkyně označila za tragikomické popírání faktu, že její postižení je vrozené, léčbou neovlivnitelné.

11. K doplňujícímu posudku posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2021 žalobkyně v podání ze dne 11. 4. 2021 uvedla, že podle psychologického vyšetření PhDr. K. ze dne 1. 12. 1997 byla verbální složka jejího intelektu v pásmu středního defektu při jeho horní hranici, přičemž horní hranicí je v tomto případě IQ 35 až 49, tedy středně těžká mentální retardace. Žalovaná podle žalobkyně účelově opomenula, že hodnocení ve vysvědčení ze školního roku 1999/2000 vzniklo a výuka probíhala podle Vzdělávacího programu pomocné školy a přípravného stupně pomocné školy, schváleného Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy pod č. j. 24035/97-22 s platností od 1. 9. 1997. Cílem tohoto vzdělávacího programu bylo poskytnout elementární vědomosti, dovednosti a návyky dětem s těžkým mentálním postižením. Žalobkyně zdůraznila, že hodnocení ze školního vysvědčení je potřeba číst v kontextu vzdělávacího programu. Žalobkyně nad rámec posudku dále uvedla, že první vysvědčení obdržela na zvláštní škole ve školním roce 1994/1995, kdy jí bylo již devět let; rozhodnutí o takto pozdním zahájení povinné školní docházky vycházelo z vyšetření z pedagogicko-psychologické poradny ze dne 24. 6. 1994. První a druhý ročník žalobkyně absolvovala ve zvláštní škole. Ve třetím ročníku již byla hodnocena jako nezpůsobilá postoupit do čtvrtého ročníku (neprospěla z matematiky). Po opakování třetího ročníku byl ovšem výsledek stejný; v té době bylo žalobkyni již 13 let. Žalobkyně uvedla, že z tohoto pohledu se závěr žalované, že žalobkyně „byla schopna kontinuálního vzdělávání“, jeví poněkud nepatřičně.
12. Doplňující posudek posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2021 se podle žalobkyně pokusil o zpochybnění dříve stanovených diagnóz a stanovil nový typ onemocnění, který chce aplikovat na žalobkyni postiženou již od narození, nikoli následkem nějaké události. Žalobkyně zdůraznila, že organický psychosyndrom je nespecifické a dnes již zastaralé označení pro poruchu psychiky z organických příčin; nověji se nazývá prefrontální syndrom. Žalobkyně popřela, že by u ní docházelo k rozvoji mentální retardace, toto postižení měla od narození a vyšetření pouze postupně rozkrývala jeho rozsah. Postupem věku žalobkyně byl rozsah jejího postižení více zřejmý, což je u takto postižených lidí běžné. Nic nenasvědčuje tomu, že by se zdravotní stav žalobkyně časem zhoršoval, nýbrž se jen otevíraly pomyslné nůžky ve srovnání se zdravou populací. Žalobkyně poukázala na to, že po celou dobu vedení spisu žalovanou byla u žalobkyně uváděna diagnóza F72, podle jejíž definice „se IQ pohybuje v pásmu 20 až 34 (u dospělých odpovídá mentálnímu věku 3 až 6 let). Stav vyžaduje trvalou potřebu podpory“. Žalobkyně dále uvedla, že z citovaných lékařských zpráv vyplývá shodný závěr, že trpí lehkou až střední mentální retardací a emoční labilitou. Podle žalobkyně ve zprávě Mgr. H. ze dne 2. 5. 2019 nelze nalézt jedinou zmínku o deterioraci intelektu, a proto není zcela jasné, z čeho doplňující posudek posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2021 vycházel. Žalobkyně rovněž nesouhlasila se složením posudkové komise v Ústí nad Labem, neboť ve stejném složení již tato komise posuzovala její zdravotní stav v řízení o průkaz osoby se zdravotním postižením, kde v posudku ze dne 10. 2. 2020 uvedla, že nálezy doložené v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

průběhu řízení nedeklarují změnu zdravotního stavu ve smyslu zhoršení, a o třináct měsíců později stejná posudková komise *de facto* změnila diagnózu žalobkyně s tím, že se jedná o zhoršující se onemocnění. Žalobkyně tento závěr považovala za absurdní. Dodala, že také Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Plzni (dále jen „posudková komise v Plzni“) v řízení o průkaz osoby se zdravotním postižením dospěla k závěru, že zdravotní stav žalobkyně lze hodnotit jako podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace na úrovni zvlášť těžkého funkčního postižení nebo úplného postižení pohyblivosti a orientace – střední, těžká nebo hluboká mentální retardace nebo demence, je-li IQ nižší než 50.

13. Ke zpochybňování posudku MUDr. D. žalobkyně upozornila, že tento byl zpracován na základě pověření soudu a několik hodin trvajícího vyšetření žalobkyně, a to nikoli na žádost žalobkyně či jejích rodinných příslušníků. Ve znaleckém posudku se neobjevuje úvaha o sekundární deterioraci, ale znalec měl nade vší pochybnost za prokázané, že se u žalobkyně jedná o vrozenou mentální retardaci. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaná rovněž zpochybnila hodnocení posudkové lékařky MUDr. A. z roku 2000, která zpětně přiznala sociální dávku na základě tři roky starého psychologického vyšetření. Z pohledu žalobkyně však tento závěr posudkové lékařky jednoznačně prokazuje, že už v roce 1997 byl zdravotní stav žalobkyně takový, že měla nárok na sociální dávku. Žalobkyně upozornila na záznam z jednání ze dne 7. 10. 1997, jehož předmětem byla žádost o posouzení zdravotního stavu pro účely zákona o státní sociální podpoře a v němž MUDr. U. stanovila datum vzniku invalidity na den 1. 12. 1996.
14. Podáním ze dne 10. 12. 2021, které bylo soudu předloženo až při ústním jednání dne 21. 2. 2022, se žalobkyně vyjádřila k posudku posudkové komise v Plzni ze dne 23. 9. 2021. Uvedla, že žalovaná po ní požadovala doložení nové lékařské zprávy z psychologického či psychiatrického vyšetření, tedy dala žalobkyni na výběr. Posudková komise v Plzni přesto v posudku ze dne 23. 9. 2021 konstatovala, že nebylo provedeno požadované psychiatrické vyšetření. Požadavek na posouzení IQ není podle žalobkyně zcela obvyklý, neboť k posouzení mentální retardace neodmyslitelně patří posouzení adaptability a k IQ testům je potřeba přistupovat jen jako k doplňkovým nástrojům. Žalobkyně označila závěry posudkové komise v Plzni o posudkovém hodnocení k datu 2. 5. 2019 a do data 1. 5. 2019 za povrchní, o čemž svědčí rovněž lékařské zprávy, které jsou součástí spisu. Tyto lékařské zprávy prokazatelně kódem diagnózy uvádějí, že postižení žalobkyně i před dovršením zletilosti odpovídalo středně těžkému stupni retardace, tj. diagnóze F71, popř. F72. Žalovaná tuto diagnózu po celou dobu vedení spisu u žalobkyně uváděla, s čímž se posudková komise v Plzni nevypořádala. Žalobkyně zároveň uvedla, že posudková komise v Plzni nijak nevysvětlila, jak mohlo dojít v rámci postižení žalobkyně ke zlepšení mentálního vývoje či naopak ke zhoršení retardace. Žalobkyně opětovně zdůraznila, že trpí vrozenou středně těžkou mentální retardací, kterou zmapoval Okresní úřad Chomutov již v roce 2000.
15. Žalobkyně v tomto podání zároveň nesouhlasila s tvrzením posudkové komise v Plzni, že se kontinuálně vzdělávala a byla schopna s určitými omezeními absolvovat základní školní docházku. Vážný zdravotní stav žalobkyně není namíste bagatelizovat a nazývat středně těžkou mentální retardaci jako „určité omezení“. Rodina žalobkyně navíc opakovaně uváděla, že žalobkyně navštěvovala v cizojazyčném prostředí školu až po šesti letech pobytu, navíc se jednalo o třídu pro postižené osoby. Žalobkyně rovněž upozornila, že nezměnila školu z Jirkova do Chomutova, jak uvedla posudková komise v Plzni. Absenci psychologických vyšetření z období svého pobytu v USA považovala žalobkyně za irrelevantní zástupnou výtku. Žalobkyně dále srovnala vzdělávání osob s lehkou a středně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

těžkou mentální retardací a dovodila, že nikdy charakteristiku lehké mentální retardace nesplňovala. Zdůraznila, že lehká i středně těžká mentální retardace jsou postižení vrozená, léčbou neovlivnitelná a v čase neměnná, takže nemůže dojít k přechodu z lehké mentální retardace do středně těžké mentální retardace a naopak. Žalobkyně závěrem shrnula, že ani posudek posudkové komise v Plzni dostatečně neodpověděl na všechny otázky stran postižení žalobkyně, zejména na to, zda a jak došlo v průběhu let 2000 až 2019 ke zhoršení či zlepšení mentální retardace.

16. V podání ze dne 26. 2. 2022 žalobkyně požádala soud, aby vyzval nemocnici SILOAM HEALTH, v jejíž péči byla žalobkyně po dobu pobytu v USA, k předložení následujících důkazů: lékařské zprávy shrnující celé období péče o žalobkyni s diagnostickým souhrnem, vysvětlení, z jakého důvodu doporučovala K. M. MD ve své zprávě ze dne 17. 5. 2018 neuropsychiatrické vyšetření, jaká psychologická, psychiatrická či neurologická vyšetření byla žalobkyni provedena za celou dobu péče, jaká vyšetření prováděl neurolog Dr. F. a lékařské zprávy a závěry z těchto vyšetření, přehled medikace žalobkyně se stručným odůvodněním, kopie kompletní zdravotní dokumentace žalobkyně. Žalobkyně rovněž uvedla, že si její matka vzpomněla na psychologické či psychiatrické vyšetření provedené žalobkyni při nástupu do speciální třídy. Požádala proto soud, aby vyzval školu Glenclyff High School k předložení následujících důkazů: posudek, na jehož základě byla žalobkyně přijata ke konkrétnímu vzdělávání, hodnotící zprávy z absolvování dvou let školní docházky s vysvětlením, do jaké třídy byla žalobkyně zařazena, a popis osnov, na základě kterých byla vzdělávána.

Ústní jednání soudu

17. Při jednání soudu konaném dne 13. 1. 2021 tehdejší obecná zmocněnkyně žalobkyně (dále jen „zmocněnkyně“) přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. V reakci na soudem provedený referát ze správního spisu konstatovala, že některé písemnosti založené v posudkovém spisu jí dosud byly ze strany žalované odpírány. Posudek posudkové komise v Ústí nad Labem podle zmocněnkyně toliko kopíruje předchozí závěry posudků ze správního řízení a bagatelizuje situaci žalobkyně. Zdůraznila, že žalobkyně sice chodila do základní školy, nicméně se jednalo o školu speciální, kterou ukončila šestou třídou. Zmocněnkyně podotkla, že po jednání posudkové komise v Ústí nad Labem si matka žalobkyně nechala vystavit lékařskou zprávu od psychiatricky MUDr. I. G., kterou žalobkyně od dětství navštěvovala. Dále uvedla, že průkaz ZTP/P a řízení o něm měly sloužit jako podklady k tomu, od kdy lze u žalobkyně hodnotit invaliditu.
18. Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání v plném rozsahu odkázala na písemné vyjádření k žalobě. V reakci na provedené dokazování uvedla, že řízení vedené u Okresního úřadu Chomutov v dubnu 2000 se týkalo průkazu ZTP/P, což je zcela jiné řízení, které není spojeno s posuzováním míry poklesu pracovní schopnosti.
19. Soud při tomto jednání v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování čtením posudku posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 7. 12. 2020 včetně protokolu o jednání posudkové komise. Soud dále na návrh žalobkyně provedl dokazování čtením listin: kopie rozhodnutí Okresního úřadu Chomutov ze dne 5. 4. 2000, č. j. 0398/2000, kopie průkazu ZTP/P č. 023145 vydaného žalobkyni, překlad zprávy ze Siloam Health ze dne 17. 5. 2018, kopie znaleckého posudku z oboru psychiatrie o duševním stavu žalobkyně, vyhotoveného MUDr. Janem Drahozalem dne 14. 8. 2019 pro Okresní soud v Mostě, kopie lékařské zprávy MUDr. I. G. ze dne 21. 12. 2020 a kopie části vysvědčení žalobkyně ze 6. ročníku speciální školy.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Při soudním jednání konaném dne 20. 4. 2021 soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování čtením doplňujícího posudku posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2021 včetně protokolu o jednání posudkové komise.
21. Zmocněnkyně při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření ze dne 11. 4. 2021.
22. Pověřená pracovnice žalované při předmětném jednání uvedla, že k doplňujícímu posudku posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2021 nemá žádné výhrady a shledává jej úplným, objektivním a přesvědčivým.
23. Při soudním jednání konaném dne 21. 2. 2022 soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování čtením posudku posudkové komise v Plzni ze dne 23. 9. 2021 včetně protokolu o jednání posudkové komise.
24. Zmocněnkyně při tomtéž jednání předložila a přednesla své písemné vyjádření ze dne 10. 12. 2021. Navrhla, aby si soud vyžádal lékařské zprávy z nemocnice v USA, kde byla žalobkyně v době svého pobytu léčena, neboť tato nemocnice odmítá příslušné zprávy žalobkyni zaslat.
25. Při soudním jednání konaném dne 27. 6. 2023 soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování čtením doplňujícího posudku posudkové komise v Plzni ze dne 25. 5. 2023. Soud dále na návrh žalobkyně provedl dokazování čtením listin: posudek posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 10. 2. 2020, ev. č. 2019/637-UL-4, rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 8. 2020, č. j. MPSV-2020/153651-916, záznam o jednání ze dne 7. 10. 1997, vedeném lékařkou OSSZ Chomutov MUDr. L. U. (posouzení zdravotního stavu pro účely zákona o státní sociální podpoře), a lékařská zpráva MUDr. L. R. ze dne 19. 6. 2023.
26. Substituční právní zástupkyně žalobkyně (dále jen „zástupkyně“) při tomtéž jednání upozornila na formulaci doplňujícího posudku posudkové komise v Plzni, že anamnéza je signifikantní v oblasti vývojového zpoždění neznámé etiologie, kterou lékaři v USA užili proto, že na rozdíl od žalované neměli k dispozici kompletní lékařskou dokumentaci. Dodala, že stanovisko lékařů z USA doplňuje tvrzení žalobkyně. Připomněla, že na žalobkyni byly ve škole kladeny podstatně nižší nároky, což dokládá vzdělávací program. Podle zástupkyně posudek posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 10. 2. 2020 nedeklaruje změnu zdravotního stavu ve smyslu zhoršení a je v rozporu s tím, jak stejná komise hodnotila zdravotní stav žalobkyně o 13 měsíců později, kdy změnila diagnózu a uvedla, že se zdravotní stav zhoršuje. Zástupkyně konstatovala, že podle rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 8. 2020 je IQ žalobkyně nižší než 50, což dokládá tvrzení žalobkyně a zároveň je to v rozporu s rozhodnutími žalované. Výslech znalce MUDr. J. D. by podle zástupkyně měl prokázat, že stav žalobkyně je trvalý, od narození. Záznam o jednání OSSZ Chomutov ze dne 7. 10. 1997 podle zástupkyně prokazuje, že žalovaná ve svých počátečních tvrzeních o neexistenci dokumentace do roku 2000 lhala; současně dokazuje tvrzení žalobkyně a stanovuje datum vzniku invalidity na 1. 12. 1996. Také lékařská zpráva MUDr. L. R. ze dne 19. 6. 2023 prokazuje tvrzení žalobkyně. K důkaznímu návrhu revizním znaleckým posudkem zástupkyně uvedla, že by měl prokázat současný zdravotní stav žalobkyně, který je horší, než tvrdí žalovaná (bagatelizuje), a průběh postižení od narození s tím, že porucha vznikla porodem nebo v rámci porodu. V konečném návrhu zástupkyně konstatovala, že žalovaná ve svých posudcích a rozhodnutích pochybila a rozhodla zcela účelově tak, aby nemusela zpětně vyplácet žalobkyni jakoukoli podporu, přestože žalobkyně prokázala, že závěry posudků zejména v oblasti invalidity jsou v rozporu s jejím zdravotním stavem, s jinými posudky v jiných věcech a s posudkem soudního znalce. Žalovaná se podle zástupkyně chovala účelově, nejdříve tvrdila, že neexistuje žádná dokumentace z mládí žalobkyně, následně začala tvrdit jinou diagnózu a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obrněla se neexistencí dokumentace z USA, poté je zástupným důvodem jiná, zlehčující diagnóza. Trvala na tom, že datum invalidity bylo stanoveno k 1. 12. 1996, tudíž je žaloba důvodná.

27. Pověřená pracovnice žalované při uvedeném jednání konstatovala, že posudek posudkové komise v Plzni je prakticky totožný s předchozími posudky a nemá k němu žádné výhrady. K posudku posudkové komise v Plzni ze dne 10. 2. 2020 poznamenala, že kritéria pro získání průkazu ZTP jsou zcela odlišná od kritérií pro přiznání invalidity, a výsledky řízení ve věci průkazu ZTP jsou tak v tomto řízení irelevantní. V konečném návrhu shrnula, že závěry posudků ve věci invalidity jsou od počátku řízení zcela shodné, posudky vypracované pro ostatní příspěvky jsou v daném řízení irelevantní, ani dokumentace z USA neměla vliv na změnu posudkového závěru. Pověřená pracovnice žalovaná uvedla, že nikdo nezpochybňuje onemocnění žalobkyně ani jeho závažnost, nicméně hodnocení odborníka, že jde o středně těžkou až těžkou mentální retardaci, neznamená, že posouzení z hlediska pracovní schopnosti bude stejné. Ačkoli je žalobkyně přesvědčena, že má nárok na invalidní důchod v mimořádných případech podle § 42 zákona o důchodovém pojištění, podle pověřené pracovnice žalované je z předložené dokumentace zcela zřejmé, že se žalobkyně před odchodem z České republiky kontinuálně vzdělávala, což popisuje i Mgr. H. ve svém zjištění. Dodala, že změna školy v České republice a nástup ke dvouletému studiu v USA prokazují, že byla dlouhodobě schopna, i když s omezeními, navštěvovat školní docházku, přičemž dva roky tak činila v cizojazyčném prostředí. Pověřená pracovnice žalované uzavřela, že nebyly prokázány skutečnosti, které by odůvodňovaly přiznání invalidity z mládí, a proto navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

28. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
29. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněných jednáních a provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec či dostatečně nevypořádala její námítky.
31. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť jakkoli si lze podle názoru soudu představit rozsáhlejší odůvodnění, je z jejího rozhodnutí zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvážila a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Upozornit lze též na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, podle kterého „*účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.*“ Podle názoru zdejšího soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Žalovaná srozumitelně vysvětlila, že kromě invalidity je druhým předpokladem pro vznik nároku na invalidní důchod potřebná doba pojištění, kterou žalobkyně nezískala (nezískala žádnou dobu pojištění), a z jakého důvodu žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro přiznání invalidity z mládí. Vycházeje z těchto úvah a zjištění zdejší soud uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobkyně podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalované, jimiž se soud bude zabývat níže.

32. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 30. 4. 2019 podala žádost o invalidní důchod. Z posudku o invaliditě vypracovaného dne 31. 5. 2019 posudkovou lékařkou MUDr. D. K. pro OSSZ Most vyplynulo, že tato lékařka posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla k závěru, že se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobkyně je zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 8c přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně činí podle posudkové lékařky 70 %, přičemž vznik invalidity byl určen dnem 2. 5. 2019, tj. nálezem psycholožky Mgr. H. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se podle § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění. Na základě tohoto posudku pak žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 1. 2020 žádost žalobkyně o invalidní důchod zamítla, neboť žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění.
33. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobkyně, který dne 25. 3. 2020 vypracovala posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení (dále jen „LPS“) MUDr. E. V. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla ke shodnému závěru, který je obsažen již v posudku o invaliditě ze dne 31. 5. 2019, tj. že od 2. 5. 2019 byla žalobkyně invalidní, přičemž rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je lehká až středně těžká mentální retardace u osoby emočně nestabilní, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 8c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně činila 70 % s tím, že se podle § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 17. 4. 2020, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2020 s odůvodněním, že žalobkyně nesplnila podmínky § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.

34. Podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění platí, že „[p]ojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku[.]“
35. Z § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění plyne, že „[p]otřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku
- a) do 20 let méně než jeden rok,
 - b) od 20 let do 22 let jeden rok,
 - c) od 22 let do 24 let dva roky,
 - d) od 24 let do 26 let tři roky,
 - e) od 26 let do 28 let čtyři roky a
 - f) nad 28 let pět roků.“
36. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění platí, že „[p]otřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.“
37. Z § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že „[n]a invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně má nárok též osoba, která dosáhla aspoň 18 let věku, má trvalý pobyt na území České republiky a je invalidní pro invaliditu třetího stupně, jestliže tato invalidita vznikla před dosažením 18 let věku a tato osoba nebyla účastna pojištění po potřebnou dobu (§ 40). Za invaliditu třetího stupně se pro účely věty první považuje též takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Při posuzování invalidity pro účely nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně podle věty první se neprovádí srovnání se stavem, který byl u osoby uvedené ve větě první před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 39 odst. 3 věta druhá).“
38. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že „[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.“ Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
39. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že „[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“ V souladu s odstavcem 4 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

40. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že „[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.“ V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
41. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že „[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.“
42. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že „[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“
43. V projednávané věci byly žádost žalobkyně o invalidní důchod i její námitky zamítnuty s odůvodněním, že ačkoli z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 70 %, nesplnila žalobkyně potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod. Závěr žalované, že žalobkyně nezískala žádnou dobu pojištění, žalobkyně ve správním řízení ani v žalobě nijak nerozporovala.
44. Soud připomíná, že předpoklady pro vznik nároku na invalidní důchod byly v případě žalobkyně podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 40 odst. 1 písm. f) téhož zákona invalidita a získání doby pojištění pět let, neboť podle obou posudků o invaliditě vypracovaných ve správním řízení byla žalobkyně ke dni vzniku invalidity (2. 5. 2019) starší 28 let. Žalobkyně namítala, že u ní v důsledku vrozené středně těžké mentální retardace invalidita nastala předtím, než dovršila věk 18 let, a tudíž podle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pro nárok na invalidní důchod třetího stupně u ní odpadla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podmínka jakékoli účasti na pojištění. Proto bylo třeba zjistit, zda žalobkyně splnila podmínky stanovené v § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

45. Nejvyšší správní soud se k invalidnímu důchodu v mimořádných případech podle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, tzv. invaliditě z mládí, vyjádřil v tom smyslu, že *„[i]nvalidní důchod z mládí podle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění tedy slouží jako speciální ustanovení, jakási „záchytná síť“ pro ty, kteří by se jinak kvůli brzkému vzniku invalidity nemohli soustavně ani připravovat na práci. Současně předpoklady přiznání invalidního důchodu z mládí (tj. vznik invalidity před 18. rokem věku) budou typicky vylučovat posouzení poklesu pracovní schopnosti podle § 39 odst. 3 zákona, a to jednoduše proto, že před vznikem invalidity u žadatelů o invalidní důchod ještě žádná pracovní schopnost nevznikla“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2022, č. j. 10 Ads 525/2021-34, publ. pod č. 4426/2023 Sb. NSS, či ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Ads 58/2021-50).
46. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *„[s]tanovení data vzniku invalidity patří nesporně k zásadním posudkovým závěrům, a to s ohledem na jeho význam pro posouzení podmínek vzniku nároku na invalidní důchod. Datum vzniku invalidity by mělo být objektivně a přesvědčivě odůvodněno. Vznik invalidity je základním a výchozím předpokladem pro stanovení data, od něhož je důchod přiznáván. Invalidita jako posudkově – medicínská kategorie vzniká od okamžiku, kdy lze zdravotní stav pojištěnce považovat za dlouhodobě nepříznivý v důsledku nemoci či úrazu. Ke vzniku invalidity dochází tehdy, jestliže je zřejmé, že zdravotní postižení pojištěnce je trvalé a zlepšení zdravotního stavu nelze očekávat. Konstantní judikatura se shoduje v tom, že datum vzniku invalidity je objektivně existujícím stavem a nelze ho proto stanovit na základě nahodilých skutečností, jakými v konkrétním případě mohou být např. hospitalizace, datum lékařského vyšetření, datum podání žádosti o invalidní důchod, datum skončení výplaty nemocenského, je-li podle zdravotních změn a vyšetření možné spolehlivě usoudit, ke kterému datu invalidita skutečně vznikla. Pokud nelze datum invalidity stanovit alespoň s vysokou pravděpodobností, např. vznikala-li invalidita postupně, je třeba tuto skutečnost blíže zdůvodnit a uvést den, kdy již byla její existence nepochybná“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15). Již v rozsudku ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004-47, publ. pod č. 404/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že datum diagnostikování nemoci či datum hospitalizace související se zdravotními obtížemi touto nemocí vyvolanými jsou skutečnostmi nahodilými. Na druhou stranu stanovení data vzniku invalidity podle data lékařského vyšetření je možné a judikatura Nejvyššího správního soudu takový postup akceptuje: *„Stanovení data vzniku invalidity dnem odborného lékařského vyšetření není obecně vyloučeno, obzvlášť pokud posuzovaná osoba navštěvuje příslušného odborného lékaře pravidelně a dostatečně často, aby bylo možno z lékařských zpráv vyčíst, kdy se zdravotní stav natolik zhoršil, že byly naplněny podmínky invalidity“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016-33, nebo ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 69/2012-19).
47. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně a datu vzniku její invalidity. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od posudkové komise v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., povolána k posuzování zdravotního stavu žadatelů v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně, pokles její pracovní schopnosti a také datum vzniku její invalidity včetně jejího stupně.

48. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí v Ústí nad Labem soud zjistil, že komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. K. B., další lékař prim. MUDr. J. G. (odbornost – psychiatrie) a tajemnice Bc. M. H.], posudek ze dne 7. 12. 2020 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace. Žalobkyně byla jednání komise přítomna a přímo při jednání vyslechnuta s ohledem na subjektivně udávané zdravotní potíže a následně přešetřena odborným lékařem z oboru psychiatrie MUDr. G. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Na základě posouzení předložených lékařských zpráv a dalších dokumentů [zejména zpráva klinické psychologky Mgr. H. ze dne 2. 5. 2019, lékařské zprávy MUDr. M. ze dne 5. 9. 2019 a 13. 11. 2020, znalecký posudek MUDr. D. ze dne 14. 8. 2019, potvrzení ředitelky Základní školy speciální a mateřské školy Chomutov Mgr. P. ze dne 28. 3. 2019 o plnění školní docházky, lékařské zprávy MUDr. U. ze dne 22. 4. 1993, 11. 1. 1996 a 22. 7. 1996, lékařská zpráva MUDr. V. ze dne 20. 2. 1990, lékařská zpráva MUDr. K. ze dne 18. 11. 1995, MR mozku z Teplic ze dne 17. 11. 1995, vysvědčení z MŠ a pomocné školy Chomutov ze školního roku 1999/2000, rozhodnutí o přiznání průkazu ZTP/P ze dne 5. 4. 2000, záznam ze ZŠ při dětské léčebně z roku 1993 a překlad zprávy K. M. MD ze dne 17. 5. 2019], spisové dokumentace OSSZ Most, spisové dokumentace námitkového řízení, zdravotní dokumentace praktické lékařky MUDr. J. V. a vyšetření žalobkyně při jednání komise dospěla posudková komise v Ústí nad Labem k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 17. 4. 2020) žalobkyně byla invalidní a šlo o invaliditu třetího stupně. Posudková komise v Ústí nad Labem zároveň potvrdila, že ke vzniku invalidity třetího stupně u žalobkyně došlo dne 2. 5. 2019, tj. dnem psychologického vyšetření Mgr. H.
49. Posudková komise v Ústí nad Labem konstatovala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je hraničně lehká až středně těžká mentální retardace s emoční nestabilitou. Posudková komise v Ústí nad Labem hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly V – *duševní poruchy a poruchy chování*, položky 8 – *mentální retardace*, podpoložky 8c – *mentální postižení středně těžkého stupně, IQ 35 – 49, zachována schopnost jednoduchých fyzických a sociálních aktivit, těžké snížení až vymizení ovládacích a rozpoznávacích schopností*. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška míru poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 70 až 80 %. Posudková komise v Ústí nad Labem zvolila dolní hranici tohoto rozmezí (70 %). Vysvětlila, že hodnotila zdravotní stav 35 let staré žalobkyně, která absolvovala základní školní docházku na speciální škole. Posudková komise v Ústí nad Labem shrnula obsah školního vysvědčení za školní rok 1999/2000 a uvedla, že před odchodem do USA není doloženo psychiatrické ani psychologické vyšetření žalobkyně. Podle neurologických nálezů MUDr. K. ze dne 18. 11. 1995 a MUDr. U. ze dne 22. 4. 1993, 11. 1. 1996 a 22. 7. 1996 byla v popředí diagnóza a léčba epilepsie, konstatována mentální retardace bez odborného vyšetření, bez odkazu na vyšetření psychologa i psychiatra či uvedení intervencí v souvislosti s mentální retardací. Po přestěhování do USA ještě žalobkyně absolvovala dva roky ve speciální škole. Podle názoru posudkové komise v Ústí nad Labem je zřejmé, že byla dlouhodobě schopna, byť s určitými omezeními, navštěvovat základní školu a byla i schopna navštěvovat dva roky školu v cizojazyčném prostředí. Žalobkyně žila s matkou v USA celkem 19 let, nepracovala, kromě dvouleté školy nenavštěvovala žádné zařízení. Posudková komise v Ústí nad Labem dále uvedla, že z pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně mimo území České republiky je doložena pouze zpráva z Gale Lane Nashville ze dne 17. 5. 2018 K. M. MD. Posudková komise v Ústí nad Labem zdůraznila, že z období let 2000 až 2001, kdy by přicházelo v úvahu hodnocení zdravotního stavu žalobkyně pro vznik invalidity, není k dispozici žádná lékařská zpráva. Žalobkyně byla odborně vyšetřena až po návratu z USA, přičemž podle psychologického vyšetření Mgr. H. ze dne 2. 5. 2019 byl aktuální intelektový výkon žalobkyně v pásmu mentální retardace lehké až středně těžké; výrazné kognitivní deficity, emoční labilita s úzkostnými projevy a snadnými propady nálad. Ze znaleckého posudku MUDr. D. ze dne 14. 8. 2019, vypracovaného v řízení o omezení svéprávnosti žalobkyně, posudková komise v Ústí nad Labem konstatovala, že u žalobkyně byla vyšetřením zjištěna duševní porucha, která není jen přechodná, a to středně těžká mentální retardace, osobnost mentálně retardovaná, primitivní struktury, infantilní.

50. Po prostudování lékařských nálezů a na základě vyšetření žalobkyně při jednání posudková komise v Ústí nad Labem shledala, že aktuální intelektový výkon žalobkyně odpovídá středně těžké mentální retardaci. Z anamnestických údajů však vyplývá, že v minulosti byl intelektový výkon žalobkyně lepší, tj. v pásmu lehké mentální retardace, případně v nižším pásmu normy. Vzhledem k tomu, že k rozvoji mentální retardace dochází nejpozději v raném dětství a jedná se o stav trvalý časem neměnný, je otázkou, zda se skutečně primárně jedná o středně těžkou mentální retardaci, nebo zda došlo k sekundární deterioraci intelektu, kdy by v úvahu přicházel organický psychosyndrom, jehož rozvoj však nelze z funkčního hlediska zpětně přesně datovat. Aktuální přítomnou deterioraci intelektu lze doložit až nálezem Mgr. H. ze dne 2. 5. 2019, starší psychiatrické ani psychologické nálezy k dispozici nejsou. Posudková komise v Ústí nad Labem dále uvedla, že podle neurologického nálezu MUDr. M. ze dne 13.11.2020 byla u žalobkyně aktuálně shledána epilepsie bez generalizovaných i myoklonických záchvatů na terapii valproátem, stav odpovídající kapitole VI, položce 1a přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity – míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 10 až 15 %. Posudková komise v Ústí nad Labem zdůraznila, že nálezy MUDr. V. ze dne 20. 2. 1990 a MUDr. U. ze dne 22. 4. 1933, 11. 1. 1996 a 22. 7. 1996 s diagnózou dětské mozkové obrny v hypotonické formě s mentálním defektem nejsou pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně relevantní, neboť žalobkyni v té době bylo pět let. Podle posudkové komise v Ústí nad Labem nejsou doloženy další interní či jiné komorbidit; žalobkyně byla schopna samostatné chůze, bez doloženého topického neurologického nálezu, bez doložené posudkově významné smyslové vady, anamnesticky občasné noční pomočování vs. psychogenní etiologie bez odborného vyšetření. Posudková komise v Ústí nad Labem závěrem vysvětlila, že z psych. hlediska je případ zcela hraniční, ale přihlédla k neurologické komorbiditě a pro možnost existence organického psychosyndromu a jeho dopadu na tíži mentální retardace zvolila míru poklesu pracovní schopnosti na dolní hranici rozmezí, tj. 70 %. Posudková komise v Ústí nad Labem uzavřela, že z funkčního hlediska byla naplněna kritéria pro invaliditu třetího stupně, žalobkyně není schopna soustavné výdělečné činnosti.
51. Na základě žádosti soudu vypracovala posudková komise v Ústí nad Labem dne 8. 3. 2021 doplňující posudek o invaliditě. Z obsahu posudkové dokumentace soud zjistil, že komise jednala v řádném složení [předsdkyně MUDr. H. H., další lékařka prim. MUDr. Z. S. (odbornost – psychiatrie) a tajemnice Bc. M. H.], posudek ze dne 8. 3. 2021 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace v nepřítomnosti žalobkyně. Nad rámec výše uvedených podkladů měla posudková komise v Ústí nad Labem k dispozici lékařskou zprávu MUDr. I. G. z dětské psychiatrie Chomutov ze dne 21. 12. 2000 a z posudkové dokumentace vzala v potaz psychologické vyšetření PhDr. K. ze dne 1. 12. 1997 a posudkové hodnocení MUDr. A. ze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 14. 4. 2000. Posudková komise v Ústí nad Labem neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru. V diagnostickém souhrnu uvedla lehkou až středně těžkou mentální retardaci u osoby emočně nestabilní a epilepsii anamnesticky s organickým psychosyndromem s v. s. sekundární deteriorací intelektu. Posudková komise v Ústí nad Labem se na základě výše školního vysvědčení ze školního roku 1999/2000 a psychologického vyšetření PhDr. K., které nepovažovala z funkčního hlediska za zcela přesvědčivé, přiklonila k horní hranici lehké mentální retardace, i vzhledem k anamnéze, kdy k rozvoji mentální retardace dochází nejpozději v raném dětství a jedná se o stav trvalý, časem neměnný. Podle posudkové komise v Ústí nad Labem se spíše než o střední mentální retardaci jedná u žalobkyně o sekundární deterioraci intelektu na bázi organického psychosyndromu při postižení CNS; deteriorace intelektu je doložena nálezem Mgr. H. ze dne 2. 5. 2019. Ke znaleckému posudku MUDr. D. dodala, že závěru o intelektové funkci žalobkyně v pásmu středně těžké mentální retardace chybí jako objektivní podklad psychologické vyšetření k tíži mentálního postižení. Posudkové hodnocení posudkové lékařky OSSZ Chomutov MUDr. A. ze dne 14. 4. 2000 posudková komise v Ústí nad Labem považovala za ne zcela přesvědčivé, neboť je posudková lékařka vystavila na základě tři roky starého psychologického vyšetření.

52. V návaznosti na žalobkyní vznesené výhrady k posudku i doplňujícímu posudku posudkové komise v Ústí nad Labem si soud vyžádal u posudkové komise v Plzni nový srovnávací posudek o invaliditě žalobkyně. Z obsahu posudkové dokumentace soud zjistil, že tato komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. J. M., další lékařka MUDr. J. F. (odbornost – psychiatrie) a tajemnice Bc. I. G.], posudek ze dne 23. 9. 2021 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Žalobkyně nebyla jednání posudkové komise přítomna. Na základě lékařských zpráv MUDr. V. ze dne 16. 5. 2019, MUDr. G. ze dne 1. 12. 1997 a MUDr. U. ze dne 13. 7. 2000, 29. 6. 2000, 22. 7. 1996 a 11. 1. 1996, lékařského nálezu z jednání ve věci přiznání příplatku na výchovné (příspěvek na výživu) ze dne 27. 3. 1991 na OSSZ Chomutov MUDr. P. a MUDr. B., psychologických vyšetření ze dne 15. 12. 1987 (doloženo MUDr. M.), ze dne 10. 1. 1990 (doloženo MUDr. S.), ze dne 13. 1. 1994 (provedeno PhDr. Š.) a ze dne 15. 4. 1997 (doloženo MUDr. P.), zprávy K. M. MD ze Siloam Nashville USA ze dne 17. 5. 2018, psychologických vyšetření Mgr. H. ze dne 2. 5. 2019 a 8. 7. 2021, znaleckého posudku MUDr. D. ze dne 14. 8. 2019, lékařských zpráv MUDr. M. ze dne 5. 9. 2019 a 13. 11. 2020, vysvědčení s hodnocením z 6. ročníku docházky do Speciální školy v Chomutově za školní rok 1999/2000, osobního záznamu ze ZŠ při dětské lázeňské léčebně Nově lázně Teplice ze dne 23. 8. 1993 a psychiatrického vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise v Ústí nad Labem dne 7. 12. 2020 odborným lékařem MUDr. G. dospěla posudková komise v Plzni k závěru, že žalobkyně je invalidní ve třetím stupni. Datum vzniku invalidity třetího stanovila posudková komise v Plzni psychologickým vyšetřením Mgr. H. ze dne 2. 5. 2019.
53. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je podle posudkové komise v Plzni lehká až středně těžká mentální retardace u osoby emočně nestabilní. Posudková komise v Plzni hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly V, položky 8c. Jedná se o mentální postižení lehkého až středně těžkého stupně, které značně snižuje úroveň sociálních dovedností, jsou sníženy rozpoznávací schopnosti. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška míru poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 70 až 80 %. Posudková komise v Plzni Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedla, že i když nebyla zcela naplněna kritéria této položky, zejména těžké snížení až vymizení ovládacích a rozpoznávacích schopností, rozhodla se nerozporovat stanovení míry 70 % vzhledem k aktuálnímu zhodnocení mentální retardace. Posudková komise v Plzni objasnila, že zařazením na dolní hranici této položky zohlednila k základní diagnóze středně těžké mentální retardace emoční nestabilitu a také epilepsii s léčbou v anamnéze. Posudková komise v Plzni uvedla, že zdravotní postižení žalobkyně nelze hodnotit podle položky 8d stejné kapitoly přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, neboť z doložených lékařských a psychologických nálezů nelze prokázat mentální postižení těžkého stupně nebo hluboké, IQ 34 a nižší. S ohledem na zjištěný průběh onemocnění, zdravotní stav a funkční postižení žalobkyně posudková komise v Plzni souhlasila s přiznáním invalidity třetího stupně dnem 2. 5. 2019, tj. doloženým psychologickým nálezem. Žalobkyně podle názoru posudkové komise v Plzni není schopna pracovního zařazení.

54. Z doložených podkladů posudková komise v Plzni zjistila, že psychologický nález ze dne 15. 12. 1987 objektivizoval u 2,5 leté žalobkyně vývojovou úroveň na rozhraní inferiorního pásma normy až lehkého defektu, prokázáno IQ 74, jednalo se o lehkou subnormu. Psychologické vyšetření ze dne 10. 1. 1990 doložilo u pětileté žalobkyně psychomotorickou retardaci, nejvíce postižena verbální složka (v ní IQ 60). V lékařském nálezu ze dne 27. 3. 1991 byl u šestileté žalobkyně doložen opožděný PMT vývoj, IQ 60, DMO s centrálním hypotonickým syndromem. Psychologické vyšetření ze dne 13. 1. 1994 objektivizovalo u devítileté žalobkyně mentální retardaci v pásmu debility, PMT neklid, poruchu pozornosti, dyslalii, posudkově se jednalo o mentální postižení lehkého stupně. Psychologické vyšetření ze dne 15. 4. 1997 objektivizovalo u dvanáctileté žalobkyně lehkou mentální retardaci, terén organického psychosyndromu, poruchu pozornosti poruchu chování v rozvodové situaci rodičů, protichůdná výchova rodičů. Psychiatrické vyšetření ze dne 1. 12. 1997 prokázalo u dvanáctileté žalobkyně lehkou mentální retardaci, enuresis nokturna a poruchu pozornosti. Dále posudková komise v Plzni poukázala na sdělení škol, které žalobkyně navštěvovala: ve věku 14 až 15 let žalobkyně četla srozumitelně, plynule s porozuměním, psala samostatně, čitelně, úhledně, počítala s drobnými chybami, učivu rozuměla, na otázky odpovídala správně, dobře zvládala i nepovinné předměty (počítače, keramika), v pracovní výchově byla tvořivá, pracovala s malou pomocí. Ve věku 8 až 9 let žalobkyně na žádost učitelky a ošetřující lékařky podstoupila psychologické vyšetření se závěrem, že jde o dítě živé, společenské, má dobrý vztah k dětem i dospělým, dobře si zvyklo a zapojilo se do množství zájmových aktivit; při dobře snášené léčbě se vůbec nevyskytly epi paroxysmy; v rozumovém vývoji je ztráta do pásma lehkého mentálního defektu, jak ve složce řečové, tak výkonové, vyžaduje individuální přístup s redukcí učiva.
55. Posudková komise v Plzni popsala, že žalobkyně v září 2020 odjela s matkou a jejím přítelem do USA, vrátili se v únoru 2019. V Nashville žalobkyně dva roky chodila do speciální školy, kterou ukončila v 21 letech. Z pobytu v USA nebyla doložena žádná relevantní lékařská dokumentace, ve zprávě K. M. MD ze Siloam Health ze dne 17. 5. 2018 se uvádí, že žalobkyně byla od roku 2012 klientkou této nemocnice pro opoždění vývoje neznámé etiologie a instabilitu nálad, byla léčena Valproátem, který tlumil její návaly vzteku, byla schopna provádět mnoho ze svých každodenních činností sama, žila s matkou; bylo by vhodné neuropsychiatrické vyšetření a zařazení do třídy zaměřené na běžné každodenní aktivity. Po návratu do České republiky byl pro účely omezení svéprávnosti proveden znalecký posudek z oboru psychiatrie ze dne 14. 8. 2019, který v závěru doložil, že u žalobkyně byla zjištěna duševní porucha – středně těžká mentální retardace, osobnost mentálně retardovaná, primitivní struktury. Psychologické vyšetření ze dne 2. 5. 2019 uvedlo v anamnéze psychomotorický vývoj s opožděním od kojeneckého věku, svalovou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hypotonii, ve dvou letech věku začala lézt, sama chodila ve třech letech; ve vývoji řeči zvládala slabiky ve dvou letech, slova ve třech letech, jednoduché věty v pěti letech; nastoupila do běžné mateřské školy, kde adaptace proběhla bez problémů. V šesti letech šla k zápisu do základní školy, kde ji zapsali, nastoupila do speciální třídy, kde fungovala pár týdnů, poté zvracení, celkově přetížená, opakované hospitalizace. Další školní rok nastoupila do Zvláštní školy v Jirkově, kde byla do roku 1998, i zde docházelo k opakovaným hospitalizacím. V roce 1999 nastoupila do Speciální školy v Chomutově, kde chodila do pomocné třídy; zde při výborné péči byla spokojená, došlo k psychickému zklidnění.

56. Psychiatrický nález při jednání posudkové komise v Ústí nad Labem dne 7. 12. 2020 podle posudkové komise v Plzni objektivizoval u žalobkyně susp. středně těžkou mentální retardaci s emoční labilitou, aktuální intelektový výkon odpovídající středně těžké mentální retardaci; z anamnestických údajů však vyplývá, že v minulosti mohl být intelektový výkon žalobkyně lepší, tj. v pásmu lehké mentální retardace, případně i v nižším pásmu normy; aktuálně přítomnou deterioraci intelektu lze doložit až nálezem Mgr. H. ze dne 2. 5. 2019. Podle zhodnocení přísedící lékařky z oboru psychiatrie při jednání posudkové komise v Plzni dne 16. 6. 2021 jde o mentální retardaci, nikoli o deterioraci intelektu; tato diagnóza provázela žalobkyni od dětství; v nálezu psychologky ze dne 2. 5. 2019 však není přesně stanovena úroveň IQ, která je nezbytná pro stanovení hloubky retardace. Posudková komise v Plzni si proto vyžádala psychiatrické vyšetření k objektivizaci zdravotního stavu a funkčního postižení žalobkyně. Doložena však byla pouze zpráva Mgr. H. ze dne 2. 9. 2021 z psychologického vyšetření ze dne 8. 7. 2021, která ovšem nepřinesla novum ve zdravotním postižení ani jiný posudkový náhled; oproti minulému nálezu ze dne 2. 5. 2019 nedošlo k posudkově významnějšímu zhoršení zdravotního stavu.
57. Lékařka z oboru psychiatrie při jednání posudkové komise v Plzni dne 23. 9. 2021 po zhodnocení doložených nálezů konstatovala, že žalobkyně bylo od tří let věku vyšetřována pro opožděný psychomotorický vývoj, terén odpovídající lehké mentální retardaci s lehkým kognitivním deficitem; konstatovány poruchy chování v rámci sociální situace v rodině, rozvod rodičů, protichůdná výchova. Doložené psychiatrické a psychologické nálezy prokazovaly mentální úroveň v pásmu lehké mentální retardace až dolní hranice normy s IQ 74 – 61 – 60. Z uvedeného vyplývá, že k dovršení plnoletosti žalobkyně odpovídaly její IQ a duševní potenciál mentálnímu postižení lehkého stupně podle kapitoly V, položky 8b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity v rozpětí poklesu pracovní schopnosti 30 až 45 %, tzn. lehké mentální retardaci. K uváděným dalším onemocněním posudková komise v Plzni konstatovala, že epilepsie bez generalizovaných i myoklonických záchvatů na terapii a enuresis nocturna na psychogenním podkladu neodůvodňují přiznání invalidity z mládí a byly komisí zohledněny v přiznání stávajícího stupně invalidity.
58. Posudková komise v Plzni se rovněž vyjádřila k žalobkyní požadovanému přiznání invalidity v mimořádných případech podle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (invalidita z mládí). Uvedla, že z výše uvedených doložených lékařských nálezů, psychologických nálezů, nálezů dětských lékařek, zhodnocení a vlastního vyšetření odborným psychiatrem nešlo prokázat mentální postižení těžkého stupně nebo hluboké, IQ 34 a nižší, které neumožňuje absolvovat školní docházku, neumožňuje připravovat se na budoucí povolání ani se pracovně uplatnit. Z uvedených podkladů lze prokázat, že v minulosti a k dovršení plnoletosti IQ žalobkyně a její duševní potenciál odpovídal zhodnocení mentálního postižení lehkého stupně, případně byl i v nižším pásmu normy, byla schopna školní docházky. Toto lze hodnotit podle kapitoly V, položky 8b přílohy k

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyhláše o posuzování invalidity s mírou poklesu pracovní schopnosti 30 až 45 %. Posudková komise v Plzni proto dospěla k závěru, že do data 1. 5. 2019 byla rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti lehká mentální retardace. Posudková komise v Plzni stanovila míru poklesu pracovní schopnosti 45 % a uvedla, že horní hranice rozmezí byla zvolena s přihlédnutím k ostatním onemocněním. Jestliže v dalším vývoj došlo k progresi poklesu výkonnosti žalobkyně, lze toto akceptovat nejdříve psychologickým nálezem ze dne 2. 5. 2019. Podle posudkové komise v Plzni lze středně těžkou mentální retardaci prokázat z vyšetření uskutečněných dne 2. 5. 2019, 14. 8. 2019 a 7. 12. 2020, dříve však nikoli.

59. K námitkám žalobkyně posudková komise v Plzni konstatovala, že měla k dispozici pro posouzení funkčního postižení žalobkyně dostatek podkladů, lékařských a psychologických nálezů a vyšetření odborným psychiatrem při jednání posudkové komise v Ústí nad Labem tak, aby mohl být dostatečně objektivizován zdravotní stav a funkční postižení žalobkyně. Posudková komise v Plzni uvedla, že z posudků a odborných nálezů vyplývá, že žalobkyně se před odchodem z České republiky kontinuálně vzdělávala, její školní docházku podrobně popsala ve svém vyšetření Mgr. Horká. Žalobkyně navštěvovala speciální třídu, změna pobytu rodiny znamenala i změnu školy, nastoupila tedy do Zvláštní školy v Jirkově a nakonec do Speciální školy v Chomutově, kdy byla spokojená a dokončila školní docházku. V září 2020 odjela s matkou do USA, kde navštěvovala dva roky speciální školu. Podle posudkové komise v Plzni je tedy zřejmé, že žalobkyně byla dlouhodobě schopna, i když s určitými omezeními, navštěvovat základní školní docházku, a dokonce byla schopna dva roky navštěvovat školu v cizojazyčném prostředí. Dále posudková komise v Plzni podotkla, že u žalobkyně byla neurologickými nálezy MUDr. V. a MUDr. U. doložena dětská mozková obrna, hypotonická forma s mentálním defektem (20. 2. 1990). Odborné zprávy z těchto let však nejsou pro posouzení relevantní, neboť v této době bylo žalobkyni pět let. Posudková komise v Plzni z psychologického vyšetření PhDr. K. ze dne 1. 12. 1997 a z vysvědčení ze 6. ročníku ze školního roku 1999/2000 dovodila, že se u žalobkyně nejednalo o těžké snížení až vymizení ovládacích a rozpoznávacích schopností. Posudková komise v Plzni zdůraznila, že období kolem let 2000 a 2001, od kdy by bylo možné hodnotit případnou invaliditu, není dokladováno žádným odborným vyšetřením, žalobkyně v té době byla v USA a z této doby jakákoli odborná zdravotní dokumentace, lékařský nález schází. Výše uvedenou zprávu od K. M. MD nepovažovala posudková komise v Plzni za medicínsky validní, navíc chybělo i razítko organizace. Posudková komise v Plzni uvedla, že pro hodnocení tohoto období by musela žalobkyně doložit odborné lékařské zprávy ze zdravotnických zařízení, které navštěvovala v průběhu let v USA, které budou pro posudkové zhodnocení relevantní a budou opatřeny razítkem daných institucí s podpisy zodpovědných osob. Posudková komise v Plzni uzavřela, že aktuálně a objektivně je možno prokázat a stanovit datum vzniku invalidity až z doložených současných odborných nálezů, nikoli dříve.
60. Na základě žádosti soudu vypracovala posudková komise v Plzni dne 25. 5. 2023 doplňující posudek o invaliditě. Z obsahu posudkové dokumentace soud zjistil, že tato komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. K. S., další lékařka MUDr. J. F. (odbornost – psychiatrie) a tajemnice Bc. I. G.], posudek ze dne 25. 5. 2023 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace v nepřítomnosti žalobkyně. Posudková komise v Plzni vycházela z doložené lékařské zprávy K. M. MD ze dne 30. 6. 2022, podle které byla žalobkyně pacientkou Siloam Health od srpna 2012 do 2021, lékařská anamnéza je signifikantní v oblasti vývojového zpoždění neznámé Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

etiologie spolu s nestabilitou nálad. Dále posudková komise v Plzni vycházela ze záznamů z návštěv ordinace ze dne 12. 7. 2012, 9. 10. 2012, 29. 1. 2013, 24. 7. 2013, 30. 4. 2014, 10. 12. 2014, 28. 5. 2015, 5. 7. 2016, 3. 1. 2017, 2. 5. 2017, 1. 11. 2017, 16. 5. 2018 a 16. 8. 2018, k nimž uvedla, že jde o pravidelné kontroly; v červenci 2012 byla žalobkyně vyšetřena pro vývojové zpoždění, interní fyzikální nález v normě, neurotopický nález v normě, vývojové zpoždění s několika nepřiměřenými reakcemi na otázky, poruchy chování a nálady, nasazena terapie, funguje dobře a chování je dobře kontrolováno pomocí Depacote. Posudková komise v Plzni konstatovala, že doložené odborné lékařské nálezy nepřinesly novum ve zdravotním postižení ani jiný posudkový náhled; trvala na původním datu vzniku invalidity, což bylo v předchozích posudcích podrobně zdůvodněno.

61. Soud zhodnotil výše citované posudky posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 7. 12. 2020 (včetně doplnění ze dne 8. 3. 2021) a posudkové komise v Plzni ze dne 23. 9. 2021 (včetně doplnění ze dne 25. 5. 2023), které představují stěžejní důkazy v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že všechny posudky byly vypracovány po náležitém posouzení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Všichni lékaři posudkových komisí, stejně jako posudková lékařka LPS a posudková lékařka OSSZ Most vyhodnotili, že žalobkyně je invalidní ve třetí stupni, neboť míra poklesu její pracovní schopnosti činí 70 %, a shodli se i v otázce určení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, za kterou považovali lehkou až středně těžkou mentální retardaci s emoční nestabilitou. Rovněž se jednoznačně shodli na podřazení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně pod konkrétní ustanovení přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity s tím, že jde o postižení uvedené v kapitole V, položce 8c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Posudková komise v Plzni v posudku ze dne 23. 9. 2021 navíc vysvětlila, proč nebylo možné hodnotit zdravotní stav žalobkyně podle kapitoly V, položky 8d přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (z doložených lékařských a psychologických nálezů nelze prokázat mentální postižení těžkého stupně nebo hluboké, IQ 34 a nižší).
62. Žalobkyně však nerozporovala stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti ani svou nedostatečnou účast na důchodovém pojištění ve smyslu § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Místo toho rozporovala stanovení data vzniku invalidity, neboť pokud by byla žalobkyně invalidní pro invaliditu třetího stupně již ve svých 18 letech, nemusela by podle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pro nárok na přiznání invalidního důchodu podmínku jakékoli účasti na důchodovém pojištění splňovat. Žalobkyně proto nesouhlasila se závěrem posudkových lékařů, že u ní věkem docházelo k deterioraci intelektu a zastávala názor, že trpí středně těžkou mentální retardací již od narození a její zdravotní stav je neměnný.
63. Při svém rozhodování vycházel soud především z posudku posudkové komise v Plzni ze dne 23. 9. 2021, který je velmi podrobný a pečlivě odůvodněný, vychází ze všech dostupných relevantních podkladů a na jejich základě srozumitelně popisuje vývoj zdravotního stavu žalobkyně, přičemž zároveň odpovídá na její námitky a výhrady k předchozím posudkům o invaliditě, jejichž závěry rovněž zohledňuje. Soud má za to, že tento posudek ve spojení s jeho doplněním splňuje požadavky úplnosti, objektivnosti a přesvědčivosti.
64. Soud neshledal žádné pochybení v postupu posudkové komise v Plzni, která podle žalobkyně požadovala doložení nové lékařské zprávy z psychologického či psychiatrického vyšetření a následně v posudku ze dne 23. 9. 2021 konstatovala, že nebylo provedeno požadované psychiatrické vyšetření. Soud podotýká, že podle protokolu o jednání posudkové komise v Plzni ze dne 16. 6. 2021 bylo toto jednání odročeno z důvodu doložení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nového psychologického vyšetření se stanovením přesného IQ či stupně mentálního postižení. Podstatou výtky posudkové komise v Plzni vůči žalobkyni tak byla skutečnost, že nebylo doloženo stanovení přesného IQ, nikoli zda šlo o vyšetření psychologické či psychiatrické. K tvrzení žalobkyně, že požadavek na posouzení IQ není zcela obvyklý, neboť k posouzení mentální retardace neodmyslitelně patří posouzení adaptability a k IQ testům je potřeba přistupovat jen jako k doplňkovým nástrojům, soud konstatuje, že sám nemá medicínské znalosti, a proto respektuje požadavek posudkové komise v Plzni. Koneckonců žalobkyni nic nebránilo v tom, aby předložila takové posouzení, které vyhoví požadavkům posudkové komise a zároveň zohlední všechny skutečnosti, jež považovala za podstatné žalobkyně. Soud nesdílí názor žalobkyně o údajné povrchnosti závěrů posudkové komise v Plzni o posudkovém hodnocení k datu 2. 5. 2019 a do data 1. 5. 2019. Soud naopak pokládá předmětný posudek za velmi podrobný, srozumitelný a komplexní.

65. K výhradě žalobkyně, že posudková komise v Plzni nevysvětlila, jak mohlo dojít v rámci postižení žalobkyně ke zlepšení mentálního vývoje či naopak ke zhoršení retardace, soud podotýká, že takové vysvětlení nebylo třeba. Z posudku posudkové komise v Plzni jednoznačně plyne, že žalobkyně trpí mentální retardací, která původně dosahovala úrovně lehké (doloženo řadou dokumentů z mládí žalobkyně), pozdější vyšetření (počínaje Mgr. H. dne 2. 5. 2019) prokázala středně těžkou mentální retardaci. Z toho je podle názoru soudu zjevné, že plynutím času nebo vnějšími vlivy došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobkyně, což ostatně posudková komise v Plzni ve svém posudku popsala.
66. Soud si je vědom skutečnosti, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu posudek posudkové komise není úplný a přesvědčivý mimo jiné tehdy, pokud dostatečně neobjasní otázku doby vzniku, trvání či zániku invalidity (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004-47, publ. pod č. 404/2004 Sb. NSS). V případě žalobkyně nicméně všichni lékaři posudkových komisí shodně jako posudkové lékařky ve správním řízení vyhodnotili klíčovou otázku, kdy u žalobkyně vznikla invalidita třetího stupně a zda žalobkyně splňovala podmínky pro přiznání invalidity z mládí, shodně. Všichni se jednoznačně shodli na stanovení data vzniku invalidity třetího stupně psychologickým vyšetřením Mgr. H. ze dne 2. 5. 2019. Posudková komise v Plzni zároveň ve posudku ze dne 23. 9. 2021 vysvětlila, že z jednotlivých podkladů lze prokázat, že v minulosti a k dovršení plnoletosti IQ žalobkyně a její duševní potenciál odpovídal zhodnocení mentálního postižení lehkého stupně, případně byl i v nižším pásmu normy, byla schopna školní docházky; středně těžkou mentální retardaci lze prokázat až z vyšetření uskutečněných dne 2. 5. 2019, 14. 8. 2019 a 7. 12. 2020, dříve však nikoli. Ani soudem vyžádané lékařské zprávy z USA na závěru posudkové komise v Plzni nic nezměnily. Vznik invalidity byl proto v případě žalobkyně určen na den, kdy po 19 letech pobytu v cizině byl hodnocen psychický výkon a stav žalobkyně psychologem, která aktuální intelektový výkon žalobkyně hodnotila v pásmu mentální retardace lehké až středně těžké. Posudková komise v Plzni v posudku ze dne 23. 9. 2021 navíc výslovně k námitkám žalobkyně uvedla, proč nebylo možné žalobkyni přiznat invaliditu v mimořádných případech podle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (nelze prokázat mentální postižení těžkého stupně nebo hluboké, IQ 34 nebo nižší, které neumožňuje absolvovat školní docházku, neumožňuje se připravovat na budoucí povolání či se pracovně uplatnit).
67. Žalobkyně konstantně tvrdila, že mentální retardace je vadou vrozenou. Tato skutečnost nebyla podle názoru soudu v průběhu řízení rozporována, nicméně jak vyplývá z odborných posudků, tato diagnóza ještě bez dalšího neznamena, že žalobkyně byla od narození invalidní ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (tj. pro invaliditu třetího stupně).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posudková komise v Plzni ve svém posudku přisvědčila žalobkyni v tom, že se skutečně jedná o mentální retardaci, nikoli o deterioraci intelektu v rámci organického psychosyndromu, a že mentální retardace provází žalobkyni od dětství. Tím jsou podle názoru soudu dostatečně vypořádány námitky žalobkyně zpochybňující závěr posudkové komise v Ústí nad Labem o deterioraci intelektu. Z posudku posudkové komise v Plzni však nevyplývá, že by žalobkyně od dětství (či od narození) trpěla středně těžkou mentální retardací. Naopak, všechny dostupné lékařské zprávy a další podklady podle posudkové komise v Plzni svědčí o tom, že šlo o mentální retardaci lehkou, přičemž teprve v roce 2019 vyšetření prokázalo, že se již jedná o středně těžkou mentální retardaci. Závěry posudkové komise v Plzni podle názoru soudu odpovídají doloženým lékařským zprávám staršího data, z nichž posudková komise vycházela. Podle zprávy MUDr. G. ze dne 1. 12. 1997 žalobkyně trpěla lehkou mentální retardací. Stejný závěr vyplýval z psychologického vyšetření dětské lékařky MUDr. P. ze dne 31. 7. 1997. Těmto závěrům pak odpovídají i hodnoty IQ zjištěné v mládí žalobkyně, na které poukazovala posudková komise v Plzni ve svém posudku a které se nacházejí v pásmu mentálního postižení lehkého stupně či dokonce lehké mentální subnormy. Vycházejí z těchto úvah a podkladů považuje soud za vyloučené, že by žalobkyně již od narození trpěla mentální retardací středně těžkou, jak nyní tvrdí.

68. Diagnóza žalobkyně (mentální retardace s emoční nestabilitou), byť se jedná o vrozené postižení, automaticky nemůže vést k závěru, že žalobkyně trpí invaliditou třetího stupně od narození, resp. že byla již od narození omezena v tělesných, smyslových či duševních schopnostech natolik, že to mělo za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Soud zároveň nepochybně, že určitý stupeň invalidity u žalobkyně existoval již před datem 2. 5. 2019. K této otázce posudková komise v Plzni v posudku ze dne 23. 9. 2021 uvedla, že u žalobkyně existovala do 1. 5. 2019 míra poklesu pracovní schopnosti 45 %, přičemž za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně do tohoto data označila lehkou mentální retardaci. Z období před 2. 5. 2019 chybí lékařské zprávy svědčící o třetím stupni invalidity žalobkyně z důvodu středně těžké mentální retardace, a proto takovou možnost nelze postavit najisto. Posudkové komise i posudkové lékaři tedy nemohli invaliditu před 18. rokem života žalobkyně určit ani s vysokou pravděpodobností. Vzhledem k absenci důkazů, že byla žalobkyně ještě před dosažením věku 18 let postižena invaliditou třetího stupně, bylo nutno akceptovat stanovené datum vzniku invalidity třetího stupně u žalobkyně (2. 5. 2019), neboť v tento den, tj. v den, kdy byla zpracována zpráva psycholožky Mgr. H. popisující duševní stav žalobkyně, byla existence invalidity žalobkyně nepochybná. Tato skutečnost vyplývá z posudků zpracovaných v rámci správního řízení o žádosti žalobkyně, přičemž obě posudkové komise ve všech čtyřech posudcích závěry ohledně stanoveného data vzniku invalidity třetího stupně u žalobkyně potvrdily (nedostatek lékařských zpráv z období let 2000 až 2001) a k námitkám žalobkyně je vysvětlily.
69. Soud nepřehlédl, že podle § 42 odst. 1 věty druhé zákona o důchodovém pojištění se za invaliditu třetího stupně pro tyto účely považuje též takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Posudkové komise se však řádně zabývaly i touto eventualitou a shodly se na tom, že žalobkyně byla dlouhodobě schopna, byť s určitými omezeními, navštěvovat základní školu a byla i schopna navštěvovat dva roky školu v cizojazyčném prostředí.
70. Z pohledu soudu jsou předmětné posudky posudkových komisí (zejména posudek posudkové komise v Plzni) úplné, objektivní a přesvědčivé. Na tomto závěru nemohou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle názoru soudu nic změnit ani výhrady žalobkyně k jednotlivým posudkům. Soud uvádí, že nijak nesnižuje závažnost zdravotních omezení a problémů, které žalobkyni trápí, a nerozporuje samotnou invaliditu žalobkyně. Úkolem soudu nicméně bylo přezkoumat, zda posudky obstály co do jejich jednoznačnosti, určitosti, úplnosti a přesvědčivosti. Posudky posudkových komisí tyto požadavky v případě žalobkyně splňují i v jednoznačném stanovení, že se u žalobkyně nejedná o invaliditu z mládí. Soud nijak nepopírá, že situace žalobkyně, která není schopna pracovního zařazení a zároveň nemá kvůli nezískání potřebné doby pojištění nárok na výplatu invalidního důchodu, je složitá. Není nicméně vinou žalované a posudkových lékařů, že žalobkyně nesplnila potřebnou dobu pojištění a z doby, od níž by bylo možné hodnotit případnou invaliditu, neexistuje dostatek lékařských zpráv, neboť žalobkyně dlouhodobě pobývala v USA. Posudky posudkových komisí podle názoru soudu představují dostatečnou odpověď na jednotlivé námitky přednesené žalobkyní, která svůj zdravotní stav hodnotí výhradně subjektivně, zatímco posudkoví lékaři předkládají hodnocení objektivní, vycházející ze zdravotní dokumentace a jejího odborného medicínského posouzení. Soud upozorňuje, že žalobkyně může k řešení své ekonomické a sociální situace využít některé nepojistné dávky sociálního zabezpečení.

71. Na závěru soudu nemění nic ani skutečnost, že Okresní úřad Chomutov rozhodnutím ze dne 5. 4. 2000, č. j. 0398/2000, žalobkyni přiznal průkaz ZTP/P. Součástí spisové dokumentace je i záznam o jednání z posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovou lékařkou OSSZ Chomutov MUDr. A. ze dne 14. 3. 2000. Tato lékařka stanovila u žalobkyně diagnózu lehké až střední mentální retardace na základě psychologického vyšetření PhDr. K. ze dne 1. 12. 1997. K této skutečnosti se vyjádřila posudková komise v Ústí nad Labem v doplňujícím posudku ze dne 8. 3. 2021 tak, že MUDr. A. přiznala žalobkyni sociální dávku na základě psychologického vyšetření provedeného tři roky předtím. Posudková komise v Ústí nad Labem považovala toto jednání posudkové lékařky za ne zcela přesvědčivé z funkčního hlediska. Soud takové odůvodnění považuje za dostatečné. Psychologické vyšetření PhDr. K. ze dne 1. 12. 1997 měla k dispozici i posudková komise v Plzni, jež však zároveň upozornila na psychologické vyšetření ze dne 15. 4. 1997, které ve stejném období objektivizovalo u dvanáctileté žalobkyně lehkou mentální retardaci; v tomto psychologickém vyšetření a v navazující zprávě MUDr. P. ze dne 31. 7. 1997 je dále uvedeno IQ 61. Zároveň posudková komise v Plzni poukázala na psychiatrické vyšetření MUDr. G. ze dne 1. 12. 1997, které hovoří o lehké mentální retardaci. Soud je proto nadále přesvědčen o úplnosti, objektivnosti a přesvědčivosti posudku posudkové komise v Plzni a správnosti jeho závěrů.
72. K namítanému porušení „*zásady speciality odbornosti*“ vyplývající z § 56 správního řádu soud připomíná, že OSSZ je na základě § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb. posuzovat zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob a žalovaná podle § 8 odst. 9 téhož zákona posuzuje invaliditu a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav dítěte a jeho neschopnost vykonávat z důvodu tohoto zdravotního stavu výdělečnou činnost pro účely řízení o námitkách. Nebylo proto třeba postupovat podle § 56 správního řádu a ustanovovat znalce pro posouzení odborných otázek, které jsou správní orgány v tomto řízení oprávněny posuzovat samy. Soud navíc nepřehlédl, že znalec MUDr. Jan Drahozal nemá specializaci na posudkové lékařství, tudíž jeho posudek mohl sloužit toliko jako podklad pro posudky o invaliditě zpracované k tomu kompetentními posudkovými lékaři. Soud dodává, že posudkové komise měly znalecký posudek MUDr. D. při svém posouzení k dispozici a zohlednily jej. Soud proto nedospěl k závěru, že došlo k porušení „*zásady speciality odbornosti*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

73. Výhrady žalobkyně k tomu, jak žalovaná pracovala se zprávou K. M. MD ze Siloam Health ze dne 17. 5. 2018, považuje soud za irelevantní. Z pohledu soudu je totiž podstatné to, že touto zprávou (kterou provedl důkaz i soud) se zabývaly posudkové komise, a především to, že nemocnice Siloam Health poskytla soudu na jeho žádost zdravotní dokumentaci žalobkyně, kterou soud nechal přeložit do českého jazyka a zaslal posudkové komisi v Plzni k posouzení. Soud zároveň usiloval o získání dokumentace vztahující se ke studiu žalobkyně v USA, nicméně na jeho žádost o poskytnutí dokumentace nebylo reagováno. Podle názoru soudu je tedy zjevné, že soud učinil maximum k tomu, aby opatřil všechny relevantní podklady, z nichž by bylo možné zjistit, jak se zdravotní stav žalobkyně vyvíjel, a že všechny tyto podklady měla k dispozici posudková komise v Plzni, která je náležitě posoudila. Zdravotní dokumentace žalobkyně z USA přitom nevedla posudkovou komisi v Plzni ke změně závěrů jejího předchozího – velmi podrobného – posudku.
74. Soud nesdílí názor žalobkyně, že ji žalovaná poškodila tím, že řádně neuvedla faktické skutečnosti a chybně označila školu, kterou žalobkyně navštěvovala. Žalobkyní zpochybňovaná skutečnost, že navštěvovala Pomocnou školu v Chomutově, byla totiž jednoznačně prokázána vysvědčením žalobkyně ze školního roku 1999/2000, které vystavila Mateřská škola a Pomocná škola Chomutov. Soudu tak není zřejmé, z jakého důvodu se žalobkyně proti tomuto údaji v napadeném rozhodnutí ohrazuje a jak ji mohlo uvedení tohoto – pravdivého – tvrzení poškodit. K upozornění žalobkyně, že nezměnila školu z Jirkova do Chomutova, soud podotýká, že podle obsahu posudkové dokumentace žalobkyně od 1. 9. 1994 navštěvovala Zvláštní školu v Jirkově, zatímco ve školním roce 1999/2000 Mateřskou školu a Pomocnou školu Chomutov, tudíž lze zjednodušeně říci, že skutečně změnila školu z Jirkova do Chomutova.
75. Stejně tak soud nepřisvědčil žalobkyni v tom, že by žalovaná bagatelizovala obtížnost vzdělávacího procesu u osoby trpící mentální retardací. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná vzala tuto skutečnost v potaz, což ostatně později učinily i obě posudkové komise. Soud si je vědom toho, že nároky na žáky ve speciální (pomocné) škole nelze srovnávat s nároky na žáky běžné základní školy, nicméně ani tato skutečnost nic nemění na závěru, že u žalobkyně nebylo zjištěno takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které by mělo za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Žalobkyně v této souvislosti nesprávně argumentuje svou středně těžkou mentální retardací, ačkoli ta u ní byla prokázána až od roku 2019, zatímco v době studia a potenciální přípravy k pracovnímu uplatnění dosahovala její mentální retardace toliko lehké úrovně. Není proto pravdou, že by žalovaná nazývala středně těžkou mentální retardací „určitým omezením“. Na konstatování žalované a posudkových komisí, že žalobkyně byla dlouhodobě schopna, byť s určitými omezeními, navštěvovat základní školu a byla i schopna navštěvovat dva roky školu v cizojazyčném prostředí, neshledává soud nic nesprávného či zavádějícího. Toto tvrzení dokládá i vysvědčení žalobkyně ze 6. ročníku speciální školy, jímž soud provedl důkaz. Soud má dále za to, že schopnost žalobkyně navštěvovat školu v cizojazyčném prostředí, byť se jednalo o třídu pro postižené osoby a žalobkyně tuto školu navštěvovala až po šesti letech pobytu v USA, svědčí o tom, že žalobkyně byla schopna se učit. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobkyní popisovaný průběh jejího studia, jeho výsledky a komplikace (zvracení, přetížení, hospitalizace), které ve svém posudku zohlednila i posudková komise v Plzni. Z pohledu soudu má dále význam to, že v posledním ročníku svého studia (1999/2000) byla žalobkyně v nové škole spokojená a školní docházku dokončila. Z toho lze podle názoru soudu usuzovat, že při vhodném přístupu vzdělávacího ústavu byla žalobkyně schopna soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění.
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

76. Soud se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že žalovaná manipuluje s informacemi, selektivně si vybírá pouze pro sebe výhodné informace, ignoruje pro sebe nevýhodné informace a bagatelizuje zdravotní stav žalobkyně. Soud konstatuje, že z obsahu jednotlivých posudků jednoznačně vyplývá, že posudkové komise pracovaly se všemi relevantními lékařskými zprávami a řádně hodnotily veškerý jejich obsah. Skutečnost, že jsou z lékařských zpráv v posudcích pro stručnost citovány jen jejich části, sama o sobě ještě neznamená, že posudkové komise nepracovaly s celými lékařskými zprávami v jejich vzájemném souhrnu. Soud neshledal, že by informace z lékařských zpráv byly vytrženy z kontextu a pochopeny nesprávně, ani nebyly využity v neprospěch žalobkyně. Soud v závěrech posudkových komisí nespatřuje žalobkyní tvrzené zlehčování jejího zdravotního stavu, ani jakoukoli nevhodnou selekci lékařských zpráv či manipulaci s jejich obsahem.
77. K námitkám žalobkyně stran složení posudkové komise v Ústí nad Labem soud uvádí, že na přesvědčivost posudkových závěrů nemá vliv skutečnost, že posudková komise v Ústí nad Labem ve stejném složení posuzovala zdravotní stav žalobkyně již v řízení o průkaz osoby se zdravotním postižením. Soud zároveň zdůrazňuje, že v každém z těchto řízení se zdravotní stav hodnotí podle jiných kritérií, a proto i výsledky posouzení zdravotního stavu jednou posudkovou komisí v různých řízeních s různými předměty mohou být odlišné, aniž by to vyvolalo jakékoli pochybnosti o kvalitě práce či přesvědčivosti závěrů posudkové komise. Žalobkyně nenamítala podjatost jednotlivých členů komise ani jinak relevantními argumenty nezpochybnila její složení. Soud navíc vyžádal další posudky u posudkové komise v Plzni, která dospěla ke shodným závěrům jako posudková komise v Ústí nad Labem.
78. Soud nepřehlédl, že v některých dokumentech (především v záznamech o jednání založených v posudkové dokumentaci) je u žalobkyně uváděna diagnóza F72. Žalobkyně k tomu podotkla, že podle definice této diagnózy se IQ pohybuje v pásmu 20 až 34 (u dospělých odpovídá mentálnímu věku 3 až 6 let); stav vyžaduje trvalou potřebu podpory. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že posudková komise v Plzni na námitku upozorňující na kód diagnózy výslovně nereagovala. Posudková komise v Plzni však ve svém posudku jasně konstatovala, že z doložených lékařských a psychologických nálezů nelze prokázat mentální postižení těžkého stupně nebo hluboké, IQ 34 a nižší. Soud dodává, že žádný z dokumentů založených v posudkovém spisu u žalobkyně neuvádí IQ v pásmu 20 až 34, a proto podle názoru soudu nelze z kódu diagnózy F72 činit žádné závěry. Soud má za to, že není podstatný kód diagnózy, nýbrž samotný obsah jednotlivých lékařských zpráv a dalších dokumentů, které posudkové komise řádně zhodnotily. Soud proto námitce poukazující na diagnózu F72 nepřisvědčil.
79. K tvrzení žalobkyně, že jí byly odpírány některé listiny založené v posudkovém spisu, soud poznamenává, že žalobkyně toto tvrzení nijak nedoložila. Soud dále zdůrazňuje, že nejpozději v průběhu soudního řízení měla žalobkyně možnost prostudovat celý spis, což také učinila, potřebné dokumenty si vyfotila a v průběhu řízení jimi argumentovala. Podle názoru soudu tak žalobkyně nebyla v tomto směru nijak zkrácena na svých právech.
80. Žádné pro žalobkyni příznivé závěry nepřineslo ani soudem provedené dokazování. Ze záznamu o jednání ze dne 7. 10. 1997, vedeném lékařkou OSSZ Chomutov MUDr. L. U. (posouzení zdravotního stavu pro účely zákona o státní sociální podpoře) soud zjistil, že MUDr. U. skutečně stanovila datum vzniku invalidity na den 1. 12. 1996. Předmětem řízení nicméně nebyla invalidita, tudíž závěr o datu vzniku invalidity mohl být v tomto smyslu toliko chybou v psaní či chybou při vyplňování formuláře. Soud zároveň zdůrazňuje, že nebyl stanoven stupeň invalidity (resp. zda jde o invaliditu úplnou, či částečnou), ani míra Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Z předmětného záznamu tak podle názoru soudu nelze učinit závěr o tom, že žalobkyně již k datu 1. 12. 1996 splňovala podmínky invalidity třetího stupně (plné invalidity), případně podmínky invalidity z mládí stanovené v § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

81. Soud provedl dokazování i lékařskou zprávou MUDr. I. G. ze dne 21. 12. 2020 a znaleckým posudkem z oboru psychiatrie o duševním stavu žalobkyně, vyhotoveným MUDr. J. D. dne 14. 8. 2019 pro Okresní soud v Mostě. Oba tyto dokumenty měly k dispozici i posudkové komise a při zpracování posudků je zohlednily. Vzhledem k tomu, že soud nemá medicínské znalosti a předmětnou lékařskou zprávu a znalecký posudek již informačně vytěžily posudkové komise, soud neshledal, že by z těchto dokumentů pro projednávanou věc plynula nějaká další relevantní zjištění. Soud dodává, že v obou případech jde o písemnosti vyhotovené odbornými lékaři, kteří však nejsou specialisty na posudkové lékařství, tedy nemají odbornost k posouzení míry poklesu pracovní schopnosti, invalidity, jejího stupně a data vzniku. Dále soud provedl dokazování lékařskou zprávou MUDr. L. R. ze dne 19. 6. 2023, kterou sice posudkové komise nezhodnotily, avšak tato zpráva nepřináší žádné nové relevantní informace, neboť toliko opakuje údaje obsažené již v dřívějších lékařských zprávách a dodává údaje aktuální, popisující stav po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Aktuální údaje přitom nejsou pro projednávanou věc významné, neboť podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při svém rozhodování ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
82. K dalším provedeným důkazům – k rozhodnutí Okresního úřadu Chomutov ze dne 5. 4. 2000, č. j. 0398/2000, ve věci průkazu ZTP/P, k samotnému průkazu ZTP/P č. 023145, k posudku posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 10. 2. 2020, ev. č. 2019/637-UL-4, a k rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 8. 2020, č. j. MPSV-2020/153651-916 – soud předně uvádí, že ve všech těchto případech sice byl posuzován zdravotní stav žalobkyně, nicméně pro jiné účely, přičemž závěry plynoucí z těchto dokumentů nelze automaticky přenášet do posuzování invalidity. Rozhodnutí Okresního úřadu Chomutov ze dne 5. 4. 2000 a související průkaz ZTP/P přitom byly vydány na základě posudku MUDr. A. ze dne 14. 3. 2000, vůči kterému se posudková komise v Ústí nad Labem vymezila (srov. bod 69 tohoto rozsudku). Posudek posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 10. 2. 2020 byl vydán ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením a hovoří o tom, že u žalobkyně jde o lehkou až středně těžkou mentální retardaci u osoby emočně nestabilní, což plně odpovídá pozdějšímu posouzení zdravotního stavu žalobkyně v tomto soudním řízení. Z navazujícího rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 8. 2020 (rovněž ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením) vyplynulo, že zdravotní stav žalobkyně hodnotila dne 23. 7. 2020 také posudková komise v Plzni, a to se závěrem, že podle doložených lékařských nálezů (tj. zpráva MUDr. V. ze dne 16. 5. 2019, psychologické vyšetření Mgr. H. ze dne 2. 5. 2019, neurologické vyšetření MUDr. M. ze dne 5. 9. 2019 a znalecký posudek MUDr. D. ze dne 14. 8. 2019) lze zdravotní stav žalobkyně hodnotit jako podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace na úrovni zvlášť těžkého funkčního postižení nebo úplného postižení pohyblivosti a orientace – střední, těžká nebo hluboká mentální retardace nebo demence, je-li IQ nižší než 50. Tento závěr je podle názoru soudu plně v souladu se závěry posudku posudkové komise v Plzni ze dne 23. 9. 2021, který u žalobkyně konstatoval středně těžké mentální postižení. Ani toto dokazování tak neprokázalo tvrzení žalobkyně.
83. Za tohoto skutkového stavu se soud ztotožnil s výše popsánými závěry posudkové komise v Plzni a neshledal potřebu, aby byl posudek posudkové komise v Plzni ze dne 23. 9. 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(ve spojení s jeho doplněním ze dne 25. 5. 2023) ještě dále doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Soud zdůrazňuje, že zdravotní stav žalobkyně byl posouzen dvěma na sobě nezávislými posudkovými lékařkami a dvěma posudkovými komisemi, přičemž všichni dospěli ke shodnému posudkovému závěru, že žalobkyně je invalidní ve třetím stupni invalidity od 2. 5. 2019 a nesplňuje podmínky pro přiznání invalidity z mládí. Soud nemá pochybnost o správnosti lékařských závěrů posudkové komise v Plzni, jejíž posudek vzal za klíčový důkaz, neboť ta své posudkové závěry velmi podrobně a srozumitelně odůvodnila.

84. Soud proto v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobkyní navržené dokazování revizním znaleckým posudkem, a to pro nadbytečnost. Podle názoru soudu byl zdravotní stav žalobkyně posouzen dostatečně, a to celkem šestkrát (dvakrát ve správním řízení, dvakrát posudkovou komisí v Ústí nad Labem a dvakrát posudkovou komisí v Plzni) a vždy se stejným závěrem (míra poklesu pracovní schopnosti 70 %, vznik invalidity 2. 5. 2019), přičemž posudkové komise reagovaly i na výhrady žalobkyně a vyjádřily se k nemožnosti přiznat žalobkyni invaliditu z mládí a k vývoji jejího zdravotního stavu v čase. Další posuzování zdravotního stavu žalobkyně by již vedlo jen k neúměrnému prodlužování soudního řízení, které by nepřineslo pro žalobkyni příznivější výsledek.
85. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje s ustálenou judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92).
86. Stejně tak soud pokládá za nadbytečné provádět dokazování výslechem soudního znalce MUDr. D., který své znalecké posouzení vtělil do písemného posudku, jímž soud důkaz provedl a který měly k dispozici i posudkové komise. Soud zároveň podotýká, že MUDr. D. nemá znaleckou specializaci na posudkové lékařství.
87. Dále soud pro nadbytečnost neprovedl dokazování Vzdělávacím programem pomocné školy a přípravného stupně pomocné školy, schváleným Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy pod č. j. 24 035/97-22 s platností od 1. 9. 1997. Podle názoru soudu totiž není sporu o tom, že nároky na výkonnost žáků v pomocné škole jsou výrazně nižší než nároky kladené na dítě v běžné škole, tudíž nelze srovnávat výkonnost v pomocné a běžné škole. Sama žalobkyně navíc ve svých podáních relevantní pasáže tohoto vzdělávacího programu citovala, a provedení tohoto důkazu by tak podle názoru soudu nemohlo pro projednávanou věc přinést žádná relevantní zjištění.
88. Lze tedy shrnout, že žalobkyně byla k datu nabytí zletilosti invalidní, ovšem nikoli ve třetím stupni invalidity, a v dané době se u ní nevyskytovalo takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Soud tedy námitkám žalobkyně nemohl přisvědčit, neboť – jak již bylo výše rozvedeno – žalovaná se řádně vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi v dané věci a dospěla ke zcela správnému závěru, že u žalobkyně nejsou dány podmínky § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť nesplnila druhou podmínku pro přiznání invalidního důchodu, a to potřebnou dobu pojištění, a že žalobkyně nesplnila ani podmínky § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.
89. Soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění, správním Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

řádem či vyhláškou o posuzování invalidity. Soud zároveň nezjistil ani blíže nespecifikované porušení § 5 písm. a) bod 1 a § 108 zákona č. 582/1991 Sb. a § 2, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, které žalobkyně v žalobě bez bližšího vysvětlení citovala. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

90. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
91. Vzhledem k tomu, že v průběhu soudního řízení vyvstala potřeba přeložil některé listiny z českého do anglického jazyka a naopak, ustanovil soud k tomuto účelu překladatele, jemuž následně vyplatil odměnu. Tyto náklady podle § 59 odst. 2 s. ř. s. platí stát. Podle § 60 odst. 4 s. ř. s. má stát proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků. Žalobkyně však je od soudních poplatků osvobozena, a proto soud vyslovil, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. června 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.